

verenigbaar met nationale regelingen of administratieve praktijken, zoals omschreven in de punten III en IV van de onderhavige beschikking, en in het bijzonder met nationale regelingen en/of administratieve praktijken, die:

- de Italiaanse vestiging van een vennootschap wier hoofdvestiging in het Verenigd Koninkrijk is gelegen, belemmeren in de uitoefening van een activiteit in het gastland, bestaande in de organisatie en het beheer van opleidingen ter voorbereiding van universitaire examens, een activiteit waarvoor deze vennootschap naar behoren is gemachtigd en erkend door de Britse autoriteiten;
- een discriminerende werking hebben ten aanzien van nationale instellingen die soortgelijke activiteiten verrichten;
- de Italiaanse vestiging van dezelfde vennootschap verbieden en/of in ernstige mate belemmeren om in een andere lidstaat onder bezwarende titel propedeutische diensten voor de uitoefening van de bovengenoemde activiteit te verkrijgen;
- de studenten ontmoedigen om zich voor deze opleidingen in te schrijven;
- de ingeschreven studenten belemmeren de beroepsopleiding te volgen alsmede een titel te behalen die de houder ervan voordelen kan bieden voor de toegang tot een beroepsactiviteit, dan wel voordelen om dit beroep met groter profijt ook in andere lidstaten uit te oefenen?

2) Moet artikel 2 van richtlijn nr. 89/48/EG⁽¹⁾ van 21 december 1988, aldus worden uitgelegd dat het rechten verleent die ook voordat het in artikel 1 van deze richtlijn bedoelde diploma wordt behaald, kunnen worden ingeroepen? Zo ja, is deze richtlijn, mede gelet op hetgeen het Hof reeds heeft beslist in het arrest van 7 maart 2002, Commissie/Italië⁽²⁾ (C-145/99), verenigbaar met nationale regelingen of administratieve praktijken, volgens welke:

- de erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee een beroepsopleiding van ten minste drie jaar wordt afgesloten, ter discretie van de autoriteiten staat;
- titels die zijn afgegeven door in Groot-Brittannië erkende universiteiten, enkel voor erkenning in aanmerking komen, indien zij zijn behaald nadat regelmatig de volledige opleiding in het buitenland is gevolgd, waarbij dus de titels worden uitgesloten

welke zijn afgegeven op basis van studieperioden aan buitenlandse instellingen die in Italië werkzaam zijn, ook al zijn zij daarvoor gemachtigd en erkend door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van herkomst;

- een attest van de Italiaanse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land waar de titel is afgegeven, moet worden overgelegd ten bewijze dat de betrokkene voor de gehele duur van de universitaire studie daadwerkelijk ter plaatse heeft verbleven;
 - de diploma's „uitsluitend” worden erkend indien in het land van herkomst het beroep reeds is uitgeoefend, waardoor elke erkenning met het oog op de toegang tot een gereguleerd beroep dat voordien nog niet is uitgeoefend, onmogelijk wordt?
- 3) Wat is de betekenis en strekking van „nadelige onderbreking van de beroepsopleiding” in besluit nr. 63/266/EG⁽³⁾ van de Raad van 2 april 1963 en moet als zodanig worden beschouwd de oprichting, door de nationale autoriteiten, van een permanent stelsel van voorlichting, indien daarin te kennen wordt gegeven dat studietitels die zijn afgegeven door een universiteit in Groot-Brittannië, ook al is deze aldaar wettelijk erkend, volgens de nationale wettelijke regeling niet kunnen worden erkend indien zij zijn behaald op basis van studieperioden die op nationaal grondgebied zijn gevolgd?

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

⁽²⁾ PB C 109 van 4.5.2002, blz. 2.

⁽³⁾ PB 63 van 20.4.1963, blz. 1338.

Beroep, op 29 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-433/02)

(2003/C 19/40)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 29 november 2002 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Banks als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk België door de bepalingen inzake het uitleenrecht van richtlijn 92/100/EEG van 19 november 1992 betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom⁽¹⁾ niet toe te passen, die krachtens de artikelen 1 en 5 van de richtlijn op hem rustende verplichting niet is nagekomen, en
- het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ofschoon België heeft voorzien in een recht op beloning van de auteur ingeval hij het uitlenen niet kan verbieden, heeft het geen van de uitvoeringsmaatregelen krachtens artikel 63 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten genomen en het bedrag van de beloningen dus niet vastgesteld.

Ten onrechte wijzen de Belgische autoriteiten op een moeilijkheid de categorieën instellingen te onderscheiden die krachtens artikel 5, lid 3, van de richtlijn kunnen worden vrijgesteld. Wanneer het gelet op de omstandigheden in de betrokken lidstaat niet mogelijk is een geldig onderscheid te maken tussen categorieën instellingen, ligt de oplossing in het opleggen aan alle betrokken instellingen van de verplichting de betrokken beloning te betalen.

⁽¹⁾ PB L 346 van 27.11.1992, blz. 61.

Beroep, op 2 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-436/02)

(2003/C 19/41)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 2 december 2002 beroep ingesteld tegen Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Knut Simonsson als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- 1) vast te stellen dat Ierland de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 5, lid 1, van richtlijn 95/21/EG van de Raad van 19 juni 1995

betreffende de havenstaatcontrole⁽¹⁾, doordat het totale aantal inspecties dat in 1999 en 2000 is verricht, niet ten minste 25 % bedroeg van het aantal afzonderlijke schepen dat zijn havens is binnengelopen;

- 2) Ierland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 5, lid 1, van richtlijn 95/21/EG in de destijds geldende versie verplicht elke lidstaat om ten minste 25 % van het aantal afzonderlijke buitenlandse schepen dat in een bepaald jaar zijn havens binnenloopt te inspecteren. Uit de feiten blijkt dat Ierland deze verplichting in 1999 en 2000 niet is nagekomen, nu het in die jaren 7,5 % en 14,6 % van het aantal in zijn havens binnengelopen schepen heeft geïnspecteerd.

⁽¹⁾ Richtlijn 95/21/EG van de Raad van 19 juni 1995 betreffende de naleving, met betrekking tot de schepen die gebruik maken van havens in de Gemeenschap en varen in de onder de jurisdictie van de lidstaten vallende wateren, van internationale normen op het gebied van de veiligheid van schepen, voorkoming van verontreiniging en leef- en werkomstandigheden aan boord (havenstaatcontrole) (PB L 157, blz. 1).

Beroep, op 4 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-439/02)

(2003/C 19/42)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 4 december 2002 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen vertegenwoordigd door K. Simonsson en W. Wils als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek, door in 1999 en 2000 niet ten minste 25 % van het aantal afzonderlijke schepen dat haar havens is binnengelopen, te hebben geïnspecteerd, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 5, lid 1, van richtlijn 95/21/EG van de Raad⁽¹⁾ van 19 juni 1995, betreffende de controle van schepen door de havenstaat;
2. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten.